

[Jens Chr. Christensen.]

handling, tror jeg det er kommet til at stå samtlige udvalgsmedlemmer mere og mere klart, at dette lovkompleks, hvis det vedtages i den foreliggende skikkelse, vil få virkninger, som for hovedparten af kommunerne vil være sådan, at de ikke kan være tjent dermed. Den tid, udvalget har haft til sin rådighed, har på ingen måde slået til, selv om arbejdet har været meget stærkt forceret. Det materiale, vi har haft brug for til oplysning om lovforslagenes virkninger, har vi egentlig først fået rigtig samlet, da udvalget afsluttede sit arbejde i fredags. Nogen tid til virkelig gennemgang af materialet blev der ikke, så alene af den grund, men også af mange andre grunde, kan venstre ikke medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Som det fremgår af betænkningen, har udvalget både mundtligt og skriftligt modtaget mange henvendelser fra kommunale organisationer. Disse henvendelser har alle som én understreget og viderebygget de betænkeligheder, venstre fremførte, da vi havde forslagene til første behandling her i tinget. Men lige så lidt som udvalgets flertal, regeringspartierne, har taget hensyn til de synspunkter, venstre har fremført, lige så lidt har samme flertal taget hensyn til de indvendinger, de forskellige organisationer har fremført. Det var ikke engang muligt for os i udvalget at komme ind i realitetsdrøftelser med regeringspartierne; alt, hvad vi fremkom med, blev afvist. Vi har også i dag fra det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen hørt, at det skattefri fradrag, det personlige fradrag, var et spørgsmål, der overhovedet ikke kunne forhandles om. Og sådan er det gået med en række af de spørgsmål, vi har fremført; de er blevet afvist, og det må blive på regeringens og regeringspartiernes eget ansvar og for regeringspartiernes egen risiko, hvis lovforslagene gennemføres, som der nu foreligger indstilling om.

Som jeg sagde ved førstebehandlingen, må skattesvarelse efter evne være en borgerpligt i ethvert kommunalt samfund. Det er princippet pligt og rettighed, som venstre ikke under nogen form vil gå på akkord med. Vi vender os imod, at 25-30 pct. af købstadkommunernes skatteydere gøres fuldkommen økonomisk uafhængige af deres

opholdskommunes velfærd. Vi har peget på og gennem det materiale, der er tilgået udvalget, fået understreget den forskel, der er på gennemsnitsindtægten fra kommune til kommune. Fra 5 000 kr. i gennemsnitsindtægt, hvor det ligger lavest, og til 9 000-10 000 kr. i gennemsnitsindtægt, hvor det ligger højest. Med de store personlige fradrag, der nu skal gennemføres, betyder det en forskel i skatteprocenten på samme indtægter fra 13-14 pct., hvor gennemsnitsindkomsten er højest, til 30-32 pct., hvor gennemsnitsindkomsten er lavest. Vender vi os til landkommuner, der er så uheldige enten at have en lille forstadsbebyggelse på over 500 indbyggere eller en bymæssig bebyggelse på over 3 000 indbyggere, ser vi, at forholdet bliver endnu mere grelt. Sådanne kommuner skal nu efter forslaget ind under købstadkommunernes ordning, de store skattefri fradrag for både forsørgere og ikke-forsørgere, børnefradrag efter samme regler som ved statskatteberegningen og desuden hustrufradrag. Jeg indrømmer gerne, at skatteevnen på indkomster under de skattefri beløb ikke er stor, navnlig når det drejer sig om forsørgere; men ikke-forsørgere, som netop er den kategori af borgere, der i de senere år har haft en relativt stor indtjening, vil nu slippe betydelig billigere i skat efter det nye forslag. De vil få skattelettelser efter forslaget; og kunne vi så være sikre på, at disse skattelettelser var beløb, der blev sparet op, virkelig sparet op, ville en hel del være nået; men bortset fra en lille procentdel, der sparer op med fremtiden for øje, viser forholdene, at den store part af disse ikke-forsørgere er indstillet på, at hver øre af deres indtjening skal bruges. Når hustrufradrag skal gennemføres i de forholdsvis udprægede landkommuner, vil det betyde en væsentlig forskelsbehandling til gunst for ægtepar, hvor hustruen er udearbejdende, i modsætning til de ægtepar, hvor hustruen hjælper manden i et fælles erhverv, og det er i landkommunerne de allerfleste tilfælde. Endelig vil det også utvivlsomt betyde, at borgere med forholdsvis lave indkomster fra andre landkommuner vil tage ophold i de kommuner, som vi gennem lovforslaget tvinger til at gennemføre de nævnte lettelser. Det vil igen sige, at sådanne kommuner bliver ringere og ringere